

стало до части и угледа; њих негују савесно и нежно чак и људи који немају никакво уверење, ни броширано.

Соба редакције на први поглед учини му се празна; најзад је спазио у једном углу међу књигама и хартијама суву прилику Амброзија Кошуте, сарадника за идеални део листа.

Мрмоља га је поздравио, а Кошута је мирно седео за својим столом. Мрмоља се накашљао, Кошута ни да се мрдне. Мрмоља викне, а Кошута диже главу... Два намрштена ока погледала су Јова, лице је било сивкасто, као покривено дебелим слојем прашине, а црвена коса је сањиво висила преко ниског чела.

„Хтео бих да у вашем листу, господине уредниче, дам оглас да сам, на несрећу, изгубио своје уверење...“

„У администрацију!“

„Али, господине уредниче, ствар је необично важна, и зато бих желео да пустите међу домаће вести једну белешку...“

„О чему?“

„О мом уверењу“.

Кошута се почеша испод носа.

„Објасните ми, молим вас, какву ви ствар управо замишљате под том необичном речју!“

Мрмоља га погледа.

„Да, какав је то ђаво, то уверење?“

„Не могу вам то објаснити, господине уредниче. Заиста не могу. Нисам учио логику, и зато на умет да дефинишем... Уверење? Уверење!... То је тако нека ствар... Људи је носе уза се кад је употребљавају. Г. Помпилије Стреха каже да је изишло из моде, а мој пријатељ Семпроније каже за њ да је чак смешан фосил... Моје, на пример, било је повезано у зелене корице, међутим је Семпронијево уверење само броширано... Нека имају само корице, врло лепе корице, професор Панкратије Мулва чак у златорезу, — па ипак су само корице... Заиста, ја не умет да дефинишем...“

Кошута се замислио.

„Уверење... уверење...“

Најзад је устао, пришао полици за књиге, и отворио огроман лексикон... Читао је неко време, климнуо главом и окренуо се Мрмољи.